

3.
VERZIÓ

ZENTAI LÁSZLÓ

LEMOSOTT IDŐ

ILLUSZTRÁCIÓK

HORVÁTH LUCA | 2018. 12. 0.

ZENTAI LÁSZLÓ

- 1 Gondolatok egy szekszárdi estén (14. o.)
- 2 Őszi seregély (44. o.)
- 3 Mozaikok a gyerekkorból (52. o.)
- 4 Lemosott idő (85. o.)
- 5 Április, szerelem, vers (96. o.)
- 6 Szentkarácsony éjjelén (113. o.)
- 7 Halottak napján, 1967-ben (120. o.)
- 8 Összeköltöztem veled (132. o.)
- 9 Éjszaka nélküled (149. o.)
- 10 Ébredés (199. o.)
- 11 Az ősz magányos illata (221. o.)
- 12 Öreg szívemben (234. o.)
- 13 Harangok a szerelemért (252. o.)
- + Borító

ZENTAI LÁSZLÓ

Gondolatok egy szekszárdi estén | *Csányi Lászlónak*

Szekszárdi este. Odalenn a padot
már betemette a hó, s mégis látom
a szelíd, átérhetetlen szerelemben
összebújó párt. Vétlen még
a kézfogásuk, és közös akarásuk
egy hajszálnyival átlépi az időt,
s máris Firenzében a Loggia dei Lantzi
kölépcsőjén ülve nem tudnak betelni
a látvánnyal. S Te, kedves házigazda,
újra töltesz a kiürült poharakba,
s velem szemben a faliórán
visszapörgetett évszázadokban
Wittenberg egyetlen utcáján
halad a dán királyfi.
Feledte már Ophéliát,
a Mesterhez megy –
tanácsát kikérni.
Az éj felén már túlvagyunk,
viaskodásom egyre sürgetőbb:
miféle tettenérés az,
melyben a folyamat

még visszafordítható?
A gyilkos tán elállhatna
átkos szándékától,
s Te, kedves házigazda,
azon a délelőttön
egy fordítással tépelődsz,
de kiléphetnél otthonodból is,
hiszen a vidéki napilapnál
vár rád kilónyi kézirat.
Az egyszer voltat
emlékezetemben szólongatva
visszatérek újra meg újra
a padhoz, amelyen ott ültek Ők –
most már az idők végezetéig.
Idebenn cigaretta parázslik,
s a küszöbön topog
a borzas harangozó –
elütötte már
ezerkilenszáznyolcvanát.

ZENTAI LÁSZLÓ
Gondolatok egy szekszárdi estén

ILLUSZTRÁCIÓ

ZENTAI LÁSZLÓ

Őszi seregély

Jönnek a vén ködök, arcuk foszlik a hajnali szélben.
Halvány, pislá manók! Zuhanásuk alig neszez. Égre
futnak az ősz pókhálós ráncai, bús zene mordul,
egy csenevész seregély riog, élete nélkülözés és
társai fölkerelkedtek, déli szeleknek ölében
ringanak egyre tovább. Szánhatlak-e jobban? Elárvult
bánatod éltes dróthuzalok tetején citerázik.
Várnak-e rád valahol valakik? Vagy jeltelen ágyat
készít néked a vénasszony-nyár? Megbizseréli
orrodát olykor a kései körték illata. Délceg
puttonyosok hordják a megérett kékszemű szőlőt,
még odaröppennél, de erőd zuhanásra elég csak,
s eltemetésed gyászát jelzi az elterülő dér

ZENTAI LÁSZLÓ
Őszi seregély

ILLUSZTRÁCIÓ

ZENTAI LÁSZLÓ

Mozaikok a gyerekkorból

Ködös volt a reggel alig mertem
kidugni buksi fejem a dunya alá
Apa már hajnal óta krampácsolt az üzemben
Anya a konyhában krumplit hámozott
Jött a szomszédasszony és sírva mondta:
„az éjjel az uramat...”
Anya a spájzba ment
megosztani azt a keveset ami volt...

.....
Aztán jöttek a tankok
végigdübörögtek az utcán
apa rángatott el az ablaktól
ő tudta miért.....
később a Széchenyi téren
felülhettünk az eleven vasmasinákra
a katonák cukrot is adtak.....
.....Iskolaévek sorjázta
öröm volt minden szeptember!
Tanítónőm megjegyezte:
„Jófejű szorgalmas gyerek
csak a magatartása!”

a lányok táskájába
gyakran rejtettem bogarakat
.....Boldog nyaraim voltak
anyám cseresznyés réteséért
összezsúrdult a ház falkányi kölyökhada
ettünk majszoltunk
fekete klottgatyában piszkosan!
.....Megtanultam a tésztanyújtást
csodájára jártak a házbéli asszonyok!
.....Ekkor írtam első versem:
Anyám szeme
páros büszke csillag
paraszában
kék virágok nyílnak

ZENTAI LÁSZLÓ
Mozaikok a gyerekkorból

ILLUSZTRÁCIÓ

ZENTAI LÁSZLÓ

Lemosott idő

Köszörús, vörös malomban
Ülünk egy rakás halomban,
no, nem a rímre várva,
hanem csak úgy –
Igaz, Barátaim?!
Többször akartunk hinni,
magunkat végre kivinni,
no, nem a nagyvilágba,
hanem csak úgy –
e szárnya vesztett Hazába.
Igaz, Barátaim?!
Fojthat-e bennünket hatalom,
vagy derékba törve akarom
végre kimondani,
no, nem a nagyvilágba,
hanem csak úgy –
gyengék és megalkuvók
is lehetünk, ha VALAKIK
VALAHOL úgy akarják.
Igaz, Barátaim?!
Szép hűségvárosunkban

szennyes lett a lelkem,
s megint nem a rímre várva
a lemosott időben
megtisztíthatom
gyanakvó ifjúságom.
Igaz, Barátaim?!
Szabad-e beszélni?
Szabad-e remélni?
Amúgy testvérmúzsaként
egymás között.

ZENTAI LÁSZLÓ
Lemosott idő

ILLUSZTRÁCIÓ

ZENTAI LÁSZLÓ

Április, szerelem, vers

Ahogy pattannak rügyfejen a ráncok,
sivalkodik a barkaág. Szobánk
boltívein szemérmes árnyaink
villódzva inganak. Beszédes ünnep ég
az április havában szerteszét,
kemencemeleg ül testem árkaiban,
izzó parázs nyomása kényszerít
a tetre, lelkesült energiára,
amely kitörni kész cellájából, akár
a barkaág. Szabadságában ott virít
a kökényhúsú éjszakában érlelt
kemény felismerés, hogy érted élek:
Te szófűzér, Te szertelen, Te vers!

ZENTAI LÁSZLÓ
Április, szerelem, vers

ILLUSZTRÁCIÓ

ZENTAI LÁSZLÓ
Szentkarácsony éjjelén

Oltár szentsége
Üres utcák
Megjött a kisdéd
Már nem félek
Égek – egyedül égek

Valaki elindult mert érezte neki menni kell
El kell jutnia ahova másnap már nem mehetne
pedig szeretne
kitért mindenki elől, arcát bánat törte meg
érlelődött benne hogy mit fog tenni
kicsomaggal Szentkarácsony éjjelén...

Oltár szentsége
Éjféli mise
Jézus megérkezése
Együtt sikerült...
A hó is más volt visszafele
Kéken világította az utat

ZENTAI LÁSZLÓ
Szentkarácsony éjjelén

ILLUSZTRÁCIÓ

ZENTAI LÁSZLÓ

Halottak napján, 1967-ben

Gyerekkoromban
a halottakhoz ha mentünk
féltem és összefolytak
összemosódtak
kicsiny életem
himbálódzó
gyertyaárnyai
Anyám vitt a temetőbe
Mondta látod itt alszik
mélyen a föld alatt
tante Otti nénéd
meg anyai déd-őreganyád
aki amikor haldoklott
és mosdattuk
egyre csak mondta
„Ne húzzatok úgy
mint egy málhás lovat!”
Féltem a gyertyát letenni
a hideg márványra
fehérségén táncolt
a mindenkinek szánt

novemberi Nap
Ilyenkor felnéztem a Feszületre:
Mondd mi végre Drága Krisztusom
Ezen az éjjelen
a kereszthez vezető lépcsők
viaszban úszva feleltek:
Higgy fiam! Féljed Istened
Szolgáljad Őt
mások már úgyse teszik
Azt nem árulták el
hogy alig három év múlva
Anyám miatt
emelem tekintetem
a Nagy Feszületre

ZENTAI LÁSZLÓ

Halottak napján, 1967-ben

ILLUSZTRÁCIÓ

ZENTAI LÁSZLÓ

Összeköltöztem veled

Mindig elnémulok
ha arra gondolok,
bennem vagy elhalkuló
sejtjeimet mérgező
kedves, iszonyú pillanat!
Feloldozol néha
te virágzó felelet
és ilyenkor
odaképzellek
hova merni sem lehet –
De tudd!
Kharón ladikján
összeköltöztem veled,
serlegkoponyámban
így utazunk, s bennem
ring a földi rettenet:
Te én vagyok,
s én Te
soha nem lehetek!

ZENTAI LÁSZLÓ
Összeköltöztem veled

ILLUSZTRÁCIÓ

ZENTAI LÁSZLÓ

Éjszaka nélküled

*„Nincs ahova hazatérjek,
ténfergek, mint a kísértet
éjszaka”*

(Kosztolányi Dezső)

Cserepesre marta a számat a vágy, s Te úgy elrohantál ahogy odafönn az égen farkas szélben a felhő barikák. Visszhangtalan szavaim betakartak, jó volt azt hinni, hogy kökénylő kéjküket befonta már egy őszinte mozdulat, de csak önsajnálát maradt velem. Az a bizonytalanul meleg nyalogató! Azt reméltem, hogy üvöltöttem, pedig vád se jött ki a számon, mert engedtem jöttödben-mentedben a szavak buta közkatonáinak, hogy álmokat fessenek. Torkomban még most is lüktetnek, törékeny valótlan-valóságunk hangszálait rezegtetik. Hidd el, bogárszemű, elrongyolódik lassan az ideg, bámulnak az ölelni nem tudó kezek, tarajos szemek szegeződnek ránk, hogy felfedezzék bennünk a kérdőjeleket, remélik az omlást, legendánk halálhírét terjesztve látják, hogy szakadékba zuhanunk és ott öngazolást puhatolva védekezünk...

Mondd, kedves, hogy dicsérjem így nappal a napot. Vagyok, hogy lássalak, szorgoskodom, hogy megőrizhesselek, de már tizedosztályú csodákban sem hiszek. Éjszaka nélküled süllyedni kezdenek a falak, mezítelen álmokban mondom ki neved, zakatolnak káröröm-rokkák, megfürdetnek fekete házaikban, félek, mert már az ágyamat is kikezdték és a legnagyobb büntetés, hogy pogány szerelmünk belevész a szeretetbe
Éjszaka nélküled tántorgok végtelen semmibe...

ZENTAI LÁSZLÓ
Éjszaka nélküled

ILLUSZTRÁCIÓ

ZENTAI LÁSZLÓ

Ébredés

A gyöngyharmat
könnyes hajnal sírján szipog,
magas hangú szél húrjain
levelek utaznak,
mint igavonó állatok zuhannak,
ha álmukban szabadok.
Már gőzölög a reggeli táj.
A határ horizontvonalán
akaratlanul is szabadulva –
felragyog
hélium-izzású csókját osztogatva,
örök földölelő ragaszkodással
a sárga fényvarázs.
Mefogom kezéd
és elindulunk.

ZENTAI LÁSZLÓ
Ébredés

ILLUSZTRÁCIÓ

ZENTAI LÁSZLÓ

Az ősz magányos illata

Hallom, ahogy a vihar zihál,
fekete, kendőzetlen éjszakán
a hold didereg.,
keble, mint a kedvesé
megremeg.

Aranyfolt foszlányokat látok,
sikongó cseppeket érzek,
bemocskított szerelmünk vérét
elmossa az esőpatak.

Hát ide juttattalak?

Picasso szülte vaskos rohamcombjaid
szaladnak az ég platina útjain,
melleid, mint a fényszórók
pásztáznak merészen,
és én csak állok
egy út menti fa tövében,
melyből az ősz kicsordult,
magányos illata árad.

ZENTAI LÁSZLÓ
Az ősz magányos illata

ILLUSZTRÁCIÓ

ZENTAI LÁSZLÓ

Öreg szívemben

Majd ha egyszer rád találok
abban a másik ismeretlenségben,
majd akkor és ott
megkereslek Téged.
Csak Téged „Ó én vétkem”,
minden bűnöm az üdvösségben,
hajthatatlanságomban,
megőrzés-árendába adott
szemérmességemben.
Csak ott és azon túl,
ahol már nem túr
a szerencsemalac sem,
mert a márványhidegben
várakozó teremben
nincs egy meleg sóhajtás sem
csak emlékebe vésett árnyad,
csak jégorgonák zenéje
kisért, hogy én is kísérjelek
öreg szívemben fiatalon.

ZENTAI LÁSZLÓ
Öreg szívemben

ILLUSZTRÁCIÓ

ZENTAI LÁSZLÓ

Harangok a szerelemért

Csengettyű jelzi, hogy itt vagyunk,
itt vagyunk mi, a szeretők.
Letaszítottak minket
pedig ott álltunk az oltárunk
és önönmagunk előtt.
Mindenki visongott,
nagy volt a vásári bazár,
ránk röhögött
minden bolondos jómadár.
A perselyben is rezegtünk
reggeli dalokat,
és vidám nyújtózkodást
zizegtek a tömjénes illatok.
Súgtuk mindenkinek: Megvagyunk,
jertek bolondok, jertek
szerencsés angyalok!
Most fogunk nászra kelni,
most ez a végső pillanat,
ne higgyétek, hogy
szerelmünk elmaradt.

Mert úgy fekszünk mi már
a fektetett nyolcas
végtelenbe,
mint szentlélek madara
az örökkévaló
egyszeregybe.

ZENTAI LÁSZLÓ
Harangok a szerelemért

ILLUSZTRÁCIÓ